

[Henry Christensen.]

på forhånd sige, at venstre ikke vil være med.

Selve lovforslaget er jo ganske enkelt formuleret. Det kræver i praktisk brug kun kendskab til en enkelt form for multiplikation, nemlig at man, efter at man har regnet afgifterne ud som hidtil, er i stand til at gange det resultat, man kommer til, med 2, og det er naturligvis meget enkelt.

Man begrundet lovforslaget på følgende måde: siden 1938-39 er udgifterne til retsvæsenet steget fra godt 6 mill. kr. til 24 mill. kr., medens gebyrer og afgifter m. v. i samme periode kun er steget fra 6 mill. kr. til 12 mill. kr., og hvis man nu vil fordoble samtlige gebyrer, vil statens indtægter på dette område stige fra 12 mill. kr. til 24 mill. kr. — keine Hexerei, nur Behändigkeit; så stemmer facit. Men der forekommer hverken i bemærkningerne til lovforslaget eller i den højtærede ministers fremsættelse nogen antydning af forsøg på at godtgøre, at et sådant linealforslag er velbegrundet inden for alle de ni omhandlede områder, og der havde for den højtærede minister været al mulig anledning til at se nærmere på de enkelte områder, selv om han nu henviser til, at der er nedsat et gebyrvalg. En sådan vurdering mangler altså ganske, når det høje folketing skal tage stilling til lovforslaget i dets helhed.

Jeg vil ganske særlig hæfte mig ved tinglysningsafgifterne, der jo økonomisk betyder langt det meste i forslaget, idet 7 mill. kr. af den samlede sum på 12 mill. kr. hidrører fra tinglysningsafgifterne. Når nu afgifterne til retsvæsenet er steget så voldsomt, hvorfor får vi da ikke en nærmere forklaring på det? Når udgifterne nemlig er steget langt hastigere end indtægterne, er det jo bl. a. ikke, fordi tinglysningsgebyrerne ikke er steget. Tinglysningsafgifterne og andre af afgifterne og gebyrerne er nemlig procent- og promilleafgifter, og de er derfor automatisk fulgt med i den inflatoriske udvikling, efterhånden som ejendomspriserne er gået i vejret. De er altså ikke blevet stående på det gamle niveau, men er fulgt med til vejrs sammen med de øvrige prisstigninger. Samtidig med disse tinglysningsafgifter betales der også i forbindelse med tinglysning af dokumenter, skøder, adkomstdokumenter, lånedokumen-

ter o. s. v., en stempelafgift, der på tilsvarende måde er en procentafgift og på tilsvarende måde har fået hele den inflatoriske forhøjelse.

Når man nu står over for et underskud på retsvæsenet, har det imidlertid sin forklaring et helt andet sted. Det skyldes f. eks. inden for tinglysningsvæsenet, at man i stigende omfang har ladet en speciel gruppe borgere få de pågældende dokumenter tinglyst ganske gratis og endda har fritaget dem helt for stempelafgift. Den gruppe, der altså får denne store særfordel, er vokset i tal fra år til år. Det er naturligvis først og fremmest alle dem, der i forvejen er særlig begunstiget ved den gunstige byggestøtte-lovgivning, vi har. Alle adkomstdokumenter, lånedokumenter, deklarationer, rykninger o. s. v., som udfærdiges og foretages for dem, der i forvejen har så gunstige betingelser, er fritaget for tinglysningsafgifter og for stempelafgifter. Sådan går det også på en række andre områder, hvor staten i forvejen viser sig særlig velvillig; det gælder grundforbedringslån, Marshallån, og det gælder ved ekspropriationer efter byplanlovgivning o. s. v., hvor vi har en lang, lang række tilfælde, i hvilke man fuldstændig fritager for afgifter. Og så kommer man nu med et lovforslag, hvorved man siger: vel, der er altså ikke balance i regnskabet; lad så i stedet for alle de fritagne de øvrige betale dobbelt så meget, og det, efter at de i forvejen har fået stigningerne i kraft af inflationen.

Er det nu rimeligt at gøre det på den måde? Det er jo nemlig ikke sådan, at de, der ikke får statslån, er en klasse af mindreverdige mennesker eller en klasse udelukkende af kapitalister eller noget i den retning. Det er ikke så forfærdelig længe siden, jeg var med til at ordne belåningen af et lille hus, som en arbejder havde bygget. Han hørte til dem, der ville prøve at klare hus og belåning uden at gå til staten, og det gjorde han; men han måtte betale samtlige stempelafgifter og tinglysningsafgifter. Og nu vil man altså have, at denne arbejder skal betale det dobbelte, for at andre kan blive fri for at betale.

Der er ingen rimelighed i dette, og jeg kan sige, at for tinglysningsafgifternes vedkommende vil venstre ikke være med til den foreslåede forhøjelse. Det vil derimod